

სნობის ოპორსაჲ

სურათებიანი დამატება

მოკალაოება

(დასასრული *)

— ძებო, განაგრძო ქალმა: მე ჩემი თავი ბედნიერად მიპაჩნია, იმით რომ დღეს თქვენთან ვარ, და ვაგივანე ის დიდებული სიტყვები, რომელნიც მხოლოდ წიგნებში ამომიკითხავს და რომელნიც ცხოვრებაში აქამინ ვატარებული არ ყოფილან „სიტყვა უსაქმოდ მკვიდარი არისო“, „უთქვამს კაცობრიობის დიდებულ მასწავლებელს და თუ ჩვენ სიტყვებს—მე ვამბობ ჩვენს, რადგანაც მეც თქვენთან ვარ—უშვირად, შეუდრეკლად, საჭიით აღვასრულებთ. აღვასრულებთ იმას, რაც ამ ერთ წუთის წინ სამართლიანად გვიკარნახა ცხოვრებამ და გონიერებამ ჩვენს ამხანაგის პირით, ხმა გრისა, ხმა ღვთისა არისო, ესე იგი ხმა სამართლისა და ქვეშაობისა და ვის შეუძლია ის კემშარიტი და სამართლიანი გმარება ამოდხარს თქვენში, რომელიც ასეთის სიმძლავრით ამოსკდა დღეს თქვენ, მშრომელ ხალხის გულისაგან. ვის შეუძლია, ძებო, ვაგვიქრის რწყნით არწყნით კი ვითებს შეფანტვას, ნათქვამია. მას აღვიპურეთოთ იმ რწყნით, რომ შეგვიძლია იმის შესრულება, რაც წარმოსთქვა აქ ჩვენმა ამხანაგმა; ჩვენ მცნებთ ვაგიხალათ ის და ხელი ხელ ჩაკიდებულნი ვაგსწავლით, შეგანობით ჩვენც მთა უკუდებართ დროის მსვლელობისა, რომელსაც შეგვარებია თვალ-აზნაურობაც, სამღვდლოებაც და პოლიტიკაც, ვამოვსჯელთ, ჩვენც ვამოვეშალოთ იმის სიმძიმე, ესლავე უარყოფით ის, არ ველოდით არავისგან შეგლს და განვითავისუფლდეთ. ძალა ერთობაში და სიმართლეშია, ძებო, და სიმართლე კი ის არის, რომ მშრომლის არ შიოდეს, მუშის მიწა ჰქონდეს სამუშაო. სანამ იქნება პოლიტია, სასამართლო, თავალ-აზნაურობა და სამღვდლოება, სანამ ჩვენც მზით ვიქნებით ვაგივანეთ ჩვენი იმითი სალდათებთა, რომლის შტრუკცებ დამყარებულია იმითი ძალალონ, მანამდის ვერ ვეღირებთ თავისუფლებას. მას შეგასრულოთ, ძებო, ჩვენი მოვალეობა და ვავხსოვდეს, რომ ვინც თავის ღიადს მოვალეობას პირნალოად ასარულებს, ბედნიერობა არის და გამარჯვებაც იმისია; მხოლოდ ყოველმა ჩვენგანმა უნდა გაითვალისწინოს, რა მოვალეობას აკისრებს მას ცხოვრება, ამას ვაუმარჯოს ერთობას და სიმტკიცეს ძებო, ამხანაგებო..

— გაუმარჯოს, გაუმარჯოს!.. ალტაცებით დობიარლო ტარის ცეხით ხალხმა. ეხლა ესენი არ გავდენ ქელ მიობროსს, უმბრ ბრძანების აღმასრულებელს ხალხს იმითი აღიანძული სახე იმელით იყო გამსქველული, თვალები ვაბრწყინებულნი; დაფთობილი ჩოხებს და კაბებს დაპყრებოდათ განთიადის გამაცოცხლებელი ნაში..

ხალხი დაშალა, წაიღო-წამოვიდა ყოჩაღად, თავი აწეული. როცა გაბრეულ ცოლ-შვილით შინ დაბრუნდა, მოხუცს კიდევ არ ეცინა.

ქათმები და გოკები მეორე დღესაც უკან მოიყვანეს ბავშვებმა. ვარდნიდანაც არაფერი ამხავი მოიღოდა. მაგრამ ოჯახში მიიწვ ყოჩაღის სულის განწყობილება იყო და ყველა რაღაც კარეს მოელოდა, ბავშვებიც უფროსებს არ უფარდებოდნენ და ეკითხებოდნენ უფროსებს კრების ამბებს. გაბრეულ ყველაფერს უხსნიდა ბავშვებს და უმატებდა:

— ა, ბავშვ, თქვენა დემრთს ნამდვილი ბელი მუეცემია, კაცური ცხოვრება მოგელის.

მხოლოდ მაღლის აწუხებდა ხანდისხან რაღაც უსიამოვნო ფიქრები. მას რაღაც ჩარჩა გულში დედის სიტყვები— „რამე უნდა შეგხედო ოჯახსო“—და მამის იმედი ოჯახს გაიტანსო. ის მაშინვე მოიგონებდა შემხალბებულზე მღვარა ახალგაზდა ქალს, რომელიც ვატაცებით ამტკიცებდა, რომ ბედნიერება მოვალეობის აღსრულებაშია, რომელიც თავის თავს უნდა დააკისროს ყოველმა გონიერმა ადამიანმაო. მაღლის მწავე გრძნობით ეცხებოდა გული და გაჯავრებული ფიქრობდა: „ღიბა, ანეტრიაზა ადვილია ამის თქმაო, ესე შინ ბატონსაგით, ამა ჰყავდეს საქმირა და მერე კიდევ ჩემი გიგონანიაო! აქ მაღლის წარმოუღებოდა თვალწინ გვიო, ისეთი, როგორც ნახა მან უკანასკნელად: ახალგაზდა, ბედნიერი, მოსიყვარული, აღზნებული თვალებით; ყველაფერი ავიწყლებოდა ქვეყანაზე და გრძნობდა, რომ არაფრის გულისთვის არ დღისობას მას და სწუხება იმანზე, რომ ნადავლომეც უშამავებო მოვლენ და შინ წითელი კვერცხი და პასკა არ ექნებოდა იმით ვასამასპრძებოდა. შაბათს ბავშვებმა ვატაცების ერთი გოკი და კვერცხის საღებავი და პასკა ამოიტყნეს. ამან ყველა ალტაცებში მოიყვანა.

— ვარდნილიც მოვიციანს პასკას, ნახათ ავარ, —სთქვა გაბრეულმა. ახლა ყველა დარწმუნებული იყო, რომ რასან ამდენ ხანს არაფერი ამხავი მოვიდა იმისგან, დღეს უსათუოდ თითონ ჩამოვიდოდა.

ღიღის ფაცხუტით ისილილეს და ნასილილეს ყველანი შეუდგნენ სახვალთო საშადას: ვინ კვერცხს ღებავდა, ვინ ქათამს წნიდა, ვინ ნივთს არჩევდა, ელისაბედ „ტალისისთვის ღამის გულს“ ზღვდა. ვაბრეულმა მოიგინა და მშაფურს დაუწყო თბო. მოხუცი იქვე იჯდა მომადლო სკამზე. თეთრი, გრძელი წვერი გაშლიდა გულზე; თავზე ვანიერი მავლის ქუდი ჩამოებურა და კრილოხანს ათამაშებდა. რაღაც სიამოვნება ესატებოდა დანაოქებულ სახებზე. სიამოვნებით უღვებდა ყურს ბავშვების ტიტკიც და ხანდისხან თითონაც ჩაერეოდა ლაბარაკში.

— თლა ხუტესს ჰგავს ბაბუაი ამ ქულში და ამ კრილოხანში, —სთქვა მაღლომ.

— ვაი, ბაბუაე, მაღლო, შენ არ იყო რა დამეგინა წროულს სურნის კრეფავე?..—უთხრა შვილიშვილის სიცილით მოხუცმა.

— ოჰო, ჰო, ჰო, ბაბუეს რომ ღიებართა, —დაიყვირა სწრაფად პატარა გიტომ, —ბაბამ ყურნის საკრეფში წავგიყვანა, მე გიდღეს უცვლილი, ბაბუაი გოდლოთან იჯდა და ცავდა, ღორმა არ წააქციოსო. შარის პირში ვიყავით. ბაბუაი ეს ასე, ახლა ორამა, ა, ამ სკამზე და ათამაშებს ამ კრილოხანს. გვიხედდ, გიდლონი ღიებთა ბაბამ, გვეციქუცო გამოსაცვალათ და რომ დავბრუნდი, შეხებდენ რომ ვინცა ქაიხებდ ქე ჰყოცნიან ბაბუეს ხელზე..

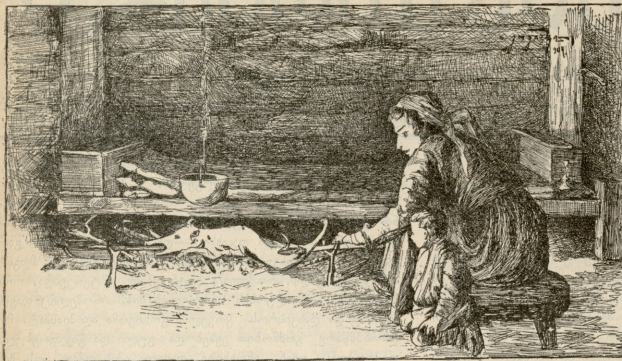
— ჰე, ჰე, ჰე, ხუტესი ვეგონენ, ხუტესი, ბაბუაე, —განაგრძო ბაბუეცმა, —ქე ვარ ასე და ვხედავ, ვინცხამ დაეფრინდა ხელზე, მე ვიფიქრო, კრილოხანს მართლმე მეთუ და მაშინათე გამოცსწიე ხელი, მარა ამ დროს ქე არ მაკოცა და, შენდობა ბამაოო, მითხრა იმ ოჯახს აწუნებულმა..

ყველამ გულნიანად გაიხარხარა, ყველაზე მეტს თითონ მოხუცი იცინოდა.

— არა, განაგრძო მან, მას მერე არც ისე დიდი ხანი გასულა, მარა თურმე კაი აზრს ჩატარა გუუჯღებმა კაცს ძეა-

*) იხ. „დამატება“, № 309.

გურიის ცხოვრებინ

გურია.—ტურული ქალი საადგომო გოჭსა სწავს ნენხლუ.

ლსა და რბილში. თუ მართლა ქრისტეს მოადგილე ხარ, ქე უნდა იყო ქრისტესავით.

— არა, ბაბავ, აწი, შენ, ხელზე აღარაკაცი არ გაკოცებს,—გაუხუმრა მის გამრიგელ.

ამ დროს ყველას ყურადღება მიექცია ძაღლების ყუფამ. ქიშკართან გამოჩნდა ვიღაც ქალი, რომელიმაც პირდაპირ სახლისაკენ გამოსწია.

— ვინაა, აი ჩვენსას მუა ვინცხაა... „საქმეზე“ იქნება გაბრიელ,—სთქვა ელისაბედმა და მნიშვნელოვანად შეხედა ქმარს.

— ნენავ, აი სოფიოა, სოფიოა, ბათომიდან ჩამოსულა.— წამოიძახა მადიოს უმცროსმა დამ და წამოვარდა შესახვედრად.

— ვალხა ამბავი მოგიტანე,—დაიწყო სოფიომ პირველ მისაღობეს შემდეგ—ვარდენია დევიტირეს და ერთი წლით რუსეთში გადაასახლეს... ბართთი გამომატანა აგერ...

ამ მოულოდნელმა მუხუბრებამ ყველას ხმა ჩაუწყვტა, გულ-დათუთულ დღვას წასქდა ჩუმი, უხმო ტირილი, ცრემლები დაპალუბით გადმოსცდა თვალთავან.

სოფიომ განაგრძო:

— კაი დღეს არ წავამწორებდი, ჩემო ელისაბედ, მარა ხვალ დილას ჩემ დასთან მივალ, იქიდან მერე დავბრუნდები, აქანაი აღარ შევიციდი და მანამდი... მარა თავს ნუ მეციკავ, ელისაბედ, ამისანა დროზე გულადობა გემართებს ყველას.

— ერთი წვეციკითხით, რას იწერება ბლანაი,—სთქვა თავ ჩაღუნულმა მოხუცმა, — ეგება არც ისე გლახათაა საქმე, ჩემო რბალო.

„ჩემო საყვარელო ბაბუავე, ბაბავ, ნენავ, მადიო, ლიტავ და ძამებო,—იწყობოდა წერილი,— ჩემი ერთადერთი სასთუარი იგია, რომ ჩემმა გადასახლებამ თქვენ არ შეგაზინოს და არ შეგაწუხოს. გასოვდენ, რომ ყველგან ხალხია, აღმიძინები, ჩვენი მსგავსი და ჩვენი ძმები და ყველგან თავს გვეკოტან. ამას გარდა ერთი წელიწადი მაღე გაუა. ეგება მტერთმა ქნას და საქმე ისე დატრიალდეს,

რომ უფრო ჩქარაც გავწინდებოდა. გულს ნუ გეიტხები, და დაწყებულ ჩვენ საერთო საქმეს ნუ ველაღატებთ. იცოდეთ, რომ მე არაფრის არ მეშინია და ყველაფერი კის იმიდი მაქვს. ჩემი გულის საწყუხარა იგია, რომ თქვენ ველაფერს შეგმწევი. მარა სოფიომ დამპირდა, მადიოს ბათომში ადგილს უშონიაო და ჩემ მაგიორ შეწყობას იგი გავიწყეს. დო მადიო, მოაწია დროი, რომ ჩვენ ორივემ უნდა ავსარყოლოთ ჩვენი მოვალეობა, უნდა ვემსახუროთ საერთო საქმეს შევეწიოთ ოჯახს. ერთსაც და მეორე შენსა ჩემს უარესად არ შეასრულებ, მე ამანი დარწმუნებული ვარ და ამისა მივუბუქის გულით. გაკოცებს ყველას სიყვარულით თქვენი ვარდენა.“

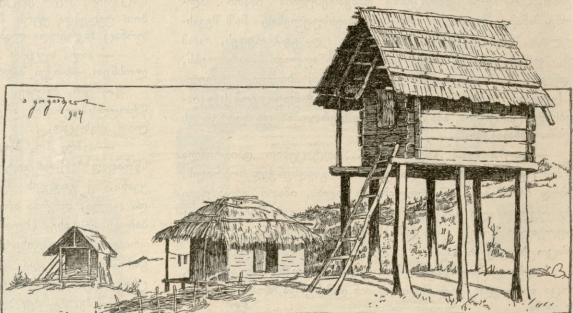
— ეე, ბაბუავე, ხომ გითხარი... მადლობა ლეგრის, ამას რომ შეგმსწარი; რას ჩივა აი გუშინდელი ბლანაი დიდ დობრძენებულ კაცსავით!—წარმოსთქვა მოხუცმა, იმისი სახე იმედილ იყო გამსქვალული.

— ყოხილ, ყოხილ, ბიჭო ვარდენა!—შესძახა ალტაცებით ვარდენამ,— ხომ გითხარი, ქალო, ჩვენისანი შვილები წყლში გავემართავს მეთქი, რა ოქროს სიტყვებს იწერება, მიხიო? — მართა მან ცაოს, რომელიც ახლა ილიმეობა, მაგარ ცრემლები ისევ განაგრძობდნენ დღვას იმის დამქნარ ლოყებზე.

— საშიში დასურ არაფერი არაა,—დაიწყო სოფიომ,— მადიოხა მართლა ეიშონე კაი აუღილი; ბაღენის მომწველიად იქნება ეს ოჯახში. სხვა დროზე არ გავიპირდებოდი ბათომში ქალი შვილის გავზნას, მარა ვაჭირებულ რას იზამს კაცი. დღეს იმიხა ვადმევიარე თქვენთან, რომ თანაშეთას ან ხუთაფთას ვამევიარე ბათომში წასავალათ და მადიო ხაზირი დამახვედრეთი...

— არ მინდა მე ბათომში წასლა... არსად არ წავალ... არ შემეძლია... მე... ნაღდგომეგს... მე...

ყველამ მადიოსკენ მიიხედა. მადიო საშინლად აღუღებული, გაწითლებული, სსოწარეკვეილებით დეგარდა მიწაზე და გულამოკენით ატარდა სლოკინით.

გურია.—სლად (სსინიხდელ).

გაბრიელ თვალის დახამამების უშლ განდა შეილოთან, მოაბრუნა იმისი შეწყუბებული სახე და სიყვარულით უთხრა:

— ბაბავ, რავა, შენ თუ არ ვინდა, ძალს ვინ დავატანს, შეილო, ნუ წახებო, ბაბავ...

— რეიხა ტირი, ბაბუავე, რაც არ შეუძლია კაცს, იგი არ უნდა ქნას მისდღემი; რაც შეუძლია ე, იგი უნდა ქნას.

შენც, ბაბაე, ნუ ხამ იმას, რაც არ შეგიძლია. ნუ წახვალ ნურსად და ნუ იტირებ. მე ავტრ თოა მეტი პარევი ვარ ოჯახიხა, ბაბუაე, მარა ღმერთს მაინც არ ესკოდაე, არ ვტირი. რომ შეგეძლოს რამე, ამის უკეთეს დროს როდაის ვიშინი, მარა ტყუილი გვიღო მაწოვს... ნუ ტირი, ბაბუაე, ნუ ტირი...
 მაილომ მიფერებინა ხელები თვალბეზე და ტიროდა. დედა იჯდა მისთან, უსვამდა თავზე ხელს და ნაღვლიანის ხმით ნელა ეუბნებოდა:

— თოა რომ შიშშილით დავწყტობ, ნენაე, ძალითაი, თუ არ გინდა, არსად არ გაგვჯანნი, ნენაე, იცოდე აი...

ცხოვრება ყოველთვის თავისას ითხოვს და რაც უნდა დიდი ჭირ-ვაჩაში, ჯავერი, ან სიხარული ჰქონდეს ადამიანს, ცხოვრების წვრილიან მოვლენებს მაინც უნდა გაუწიოს ანგარიში და ძალა-უნებურად უნდა ჩაეხდეს დროთა მსვლელობის ფერხულში. გაბრიელის ოჯახში, მოხუც ბაბუადან დაწყებული პატარა შვიდი წლის შვილი-შვილამდის, ყველანი გრძობდნენ, რომ რაღაც მოხდა იმათთვის დიდწინაშეწოდებანი და კიდევ რაღაც უნდა მოხდეს, მაგრამ საყოველღეო აფენჩაენი და სახრუნავი თავის რჩენის შესახებ უწინდელი რჩეობა და ყველა გრძობდა, რომ ტყირთად უნდა დაწვევს ასეთსავე ნაწერად მშერ-მწყურვალს ხალხს და ან თითონ უნდა გამოინახოს რამ სასარო.

პურის ფქვილი თავდებოდა ტომარაში. ფული იმთ სრულიად არ გაანდნა და ერთადერთი იმედი მოესპოთა. თუმცა ყველანი სცილობდნენ ყოჩაღად ყოფილიყენს, მაგრამ, პაწია ბევრებს გარდა, ყველას ლოღივით აწვა გულზე ეს შიშიე ფიქრი. ნამეტნავად სიმწყვეტს გრძობდა მანო, რომელიც ყველას არიდებდა პირს. აბლუკებული, ახა რაღაც გაშტერებული, მოღვინებად დადიოდა.

ბათიშიმ წასვლის შესახებ ხმისაც არაიენ იღებდა, მაგრამ მაილო გრძობდა, რომ დედა ადვენებს მას თვალს და ამწნებს ნამტირალეე, დასიბუღ თვალბეზე, თუმცა სცილობს არ გააგებინოს ეს შვილს და ეს კიდევ უფრო უქლავად გულს. ქალს რტყენოდა, ურისხდებოდა გულში მშობლებს, რომლებმაც თითქოს განგებ ჩააყენეს ამ მღვამარგობაში, თითქოს მიატრავეს ის საღდეუ უღამბურ ტყეში, რომ თითონ მარტო ვაიკვილოს გზა. მაილო უფრო და უფრო იხევედა გულს, სწულდა და იშყრებოდა ყველას. ის ინსტიტუტურად გრძობდა, რომ ამის ცხოვრების სასწორებს ერთის მხრით

აღღვამის მესამე დღე იყო. მოხუცი, გაბრიელ და ციკი-საბედი ისხდნენ სახლის წინ და ბაასობდნენ. მაილო სახლში რადაცას ოჯახობდა და ალაგებდა. ქიშკარაში ორი კაცი შემოვიდა. მაილო მაწინეე იცნო, ერთი გიგოს ბიძა იყო. ის საშინლად გაფიქრდა, დამარბაცა და დაგარდა ჯორკოზე. უცებ ისეე წამოხტა, ჩამოსვა ხელბი პირზე: „ღმერთო, მომეხბაე, მასწავლე რა ვქნა!“ — წარმოსთქვა მან ნელის მუღარით და გაეგარა ძველა კარში.

კარგა ხანი იჯდა დეღის პირას და დაეინებთ ჩასცქეროდა დღის მღვრეე წყალს, თითქო იქ ეძებდა თავის ამოკანის ახსნას, რომ მოეხმა მამის ძახილი. მაილო აუტქარბოდა ანდა და წამოვიდა სახლისკენ. პირი მოკუ-მული ჰქონდა, თვალები უღვავდა, გული უტყვებდა. კარებთან ერთი კიდევ შესდვა, გაისწორა თავზე მოქსოვილი „სამაყურა“ და შევიდა სახლში. აქ ისხდნენ სტუმრები. წინ პასეა, წითელი კვიტებები და დეგო ედგათ. ყველა თუ არა მაილო, სტუმრები, ორიენი, ალგენი, ილეს სვერცხები თეფშიან და მიეგებენ ქალს.

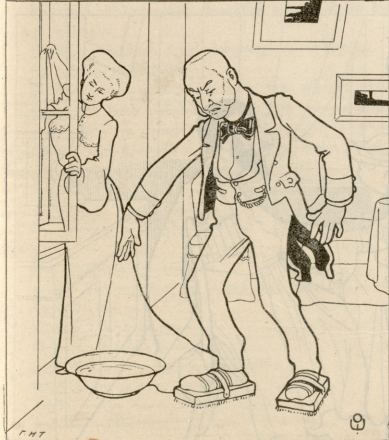
— ქრისტი აღსდვა, ბიძაიე!
 — ქეშმარიტად! — მიუგო მაილომ ხმის ოღნაგის თრთო-ლით, ამილოა გიბნებე კვერცხი შეუტყვოლა, და აკოცა ჯერ ერთის და მეერ მეორე სტუმარს.

— მაილო, ბაბაე, რადა ბევრი გაეგამელო, — მიმართა გაბრიელმა შვილს, როცა სტუმრები დასხდნენ თვიანთ ალაგას და ფერმკრათილი მაილო მოუჯდა ბაბუას გვერდით, — აგი პატიოსანი სტუმრები უფრო შენი სტუმრებია, ბაბაე: ლეეან ბარამამეს გამბუტჯანია და შენ თავს გეზოხეს გიგოზა საცილოდა. ოჯახი კაი აქ, ბაბაე, და გეგოს ამბავი შენ ქე იცი, იფიქრე, ნუ აქარალები და მიითახი რა შუუთავილო. შენ რაეც გინდა, ისე გადასწყვიტე, თქენი ახალ თაობის სურვილი აგია, ბაბაე, და სამართლიანია: ქმართან შენ უნდა იცხოვრო და შენ უნდა გადასწყვიტო აი საქმე...

სტუმრები და დედა შესტკროდნენ მაილოს მოლოდინით, ქალი იჯდა თავ ჩაღვნილთა. რამდენსამე წმას სირიუე იყო.

— ბაბაე, ეგება გინდა ცაკე ჩემთან, ან დედაშენთან მოლოპარკება?
 მაილომ ნელა ასწია თავი. გაფიქრებულ სახეზე გადაწყვეტილება ეხატებოდა და მტკიცე ხმით მიუგო მამას:

სცენები მხარეულთა გაფიქვის გამო

საკუთარი მენდირებმა იყო და მეორეს მხრით ზნეობრივი მოვალეობა. მან არ იცოდა, რომელმა მხარემ უნდა დასწო-ნოს და ეშინოდა ამის გადაწყვეტა.

— არა, ბაბაე, ცაკე მოლოპარკება არაა საქირო. მე ჯერ არ ვთხოვდები და ლეეან ბარამამეს, გთხოვ, უბრი შუუთავილო.

შეორე დღეს, საღამოს, მზე ჯერ კიდევ კარგა მალა იდგა, როცა სოფიო და მადიო ჩავიდნენ საღებურზე. ხალხი ბუზივით ირეოდა, ჩქარობდა, ფუსფუსებდა.

ჯერ ტფილისში მიმავალ მატარებელს უნდა გამოეყოლო და, რადგან აღრე იყო, ჩვენი მგზავრები ჩამოსხდნენ პლატფორმის ბოლოში გრძელ სკამზე. კოტა ხნის შემდეგ მადიოს ჯარი ფეხის ხმა მოესმა, მოიხედა და განცვიფრებულმა დაალო პირი. რამდენიმე კაცს, გარს შემოხვეოდნენ „ხიშტიანი“ საღდათები და ყაზახ-რუსები; მაგრამ იმას კი არ გაუყვირებია მადიო, რომ თავისი მეზობლები დაინახა დაქუროლი; ის გააკვირვა მხოლოდ იმან, რომ იმათში ანეტა ცერია ანეტა მოდიოდა ყრჩაღის ნაბიჯით, სრულიად დამშვიდებული და დაინახა თუ არა მადიო, გაიღიმა და დაუქნია თავი.

მადიო თითქოს ძილისაგან გამოერკვია, წამოვარდა და გაჰქანდა ახლოგზორდა ქალისაკენ.

— საით? არ შეიძლება! — დაუყვირა მას ყაზახ-რუსმა და დაუქნია მართახი.

მატარებელი ქშენით მოსრილია და გაჩერდა საღებურთან. „დაქორულები“ ყველანი შერეკეს დარჩენულ ფანჯრიან ვაგონში. ხალხს, რომელიც მოაწყდა მათ სანახავად, ყაზახ-რუსები მათრახებით და ღონღლით ერეკებოდნენ. სანამ მატარებელი არ დაიძრა და წავიდა, მადიოს არ მოუშორებია თვალები ვაგონისათვის, მაგრამ ანეტა ვეღარ დაინახა.

რამდენიმე წუთის შემდეგ მატარებელი მადიოსაც მიჰქაროლებდა ბათუმისაკენ. ის არ იყო არც მხიარული და არც მოწყენილი და სრულიად არ ჰგავდა იმ ცქრიანს, უღარდელ გოგონას, როგორც ფრიდონ ფარფარიშვილის ოჯახში ენახეთ პირველად. დარს დაეჩინა კვლი იმის ღამას ახლოგზორდა სანებზე, მაგრამ მტკიცე და დიუნჯ გამომეტყველებაზე ემჩნეოდა, რომ ცხოვრებამ ვერ დახარა იგი.

ნინო ნაკაშიძე

